

ter". Saadanne Reglementer ville blive forelagte, naar den Tid indtræder, at en saadan Forandring kan foregaae. Man har ved jevnlig mindre Rettelser søgt at lette disse Forhold og forbedre dem, og det er ogsaa det, man har forsøgt paa ved det, som her er forelagt; men et fuldkommen samlet Reglement vil jeg ikke see mig istand til at forelægge førend de almindelige Normalforhold igjen indtræde.

Under Nr. 5 hedder det: „Saadanne Reglementer antages ogsaa at burde udarbejdes for Pensionistklassen.“ For Pensionistklassen er det mindre nødvendigt, da det sidste Reglement af 1842 er meget fuldstændigt og i mange Henseender indeholder Forbedringer i Forhold til det tidligere, men det kan vist modtage nogen Forbedring endnu. Der er saaledes et meget cras Forhold mellem Invaliderne, dem som kun blive Pengepensionister; men dette er modtaget med Hensyn til Dypførselen, thi det er nødvendigt, at forsvirede og fordrufne Folk naturligvis ikke bør have en saadan Forhaadning om, at de, naar de have tjent et saadant bestemt Tidrum, da skulde faae Pension. Men paa den anden Side maa der være Omstændigheder, som kunne gjøre, at en Mand maae gaae et Aar tidligere af end ellers uden mindste Skyld, og da vilde det være høist urigtigt, om et Aars Forskjel i Tjenestetiden skulde gjøre en meget betydelig Forskjel i hans Pension. — Under Nr. 6 hedder det: „Medicinalvæsenet bør ordnes saaledes, at Statens faste Læger først benyttes til Tjeneste ombord.“ Her er ikke opført nogen som helst Udgift for Læger, der tjene ombord, saaledes at denne Sag er fuldkommen administrativ, og maa ordnes aldeles efter som Forholdene ere. Jeg vil dernæst gjøre Thinget opmærksom paa, at naar man vedblev at holde sig til sine egne Læger, til dem, som vare fast ansatte, og man altsaa skulde constituere i deres Poster ved Hospitalet andre Læger, saa vilde det have til Følge, at naar man engang fik stor Trang for Læger, hvilket f. Ex. var Tilfældet i 1848, vilde der Ingen være eller ialtfald kun meget faa, som havde været tilspes, og det er lige saa vigtigt for en Skibslæge som for en Matros ikke at blive søsyg. Det er derfor nødvendigt, at kunne have Leilighed til at danne

nogle Læger til at fungere ombord, og siden efter anvende dem, hvilket ogsaa viste sig i 1849, da vi vare mindre i Forlegenhed, netop fordi vi i det foregaaende Aar havde haft Brug for saa mange Læger og derved en heel Deel yngre Læger vare blevne uddannede dertil. Imidlertid skal det blive ordnet i Overensstemmelse med Forholdene; men det kan naturligvis kun være beregnet paa Fredsforhold.

Under Nr. 7 hedder det: „Tillæget til Medicinalrevisor, 125 Rbd., bevilges kun for Krigstid. Jeg skal kun bemærke, at denne Embedsmand ikkun var opført med 25 Rbd. i Fredstid, og jeg er ikke istand til at have nogen Idee om, hvorvidt det maatte ansees for tilstrækkeligt, da jeg ikke har havt Administrationen i Fredstid, men jeg maa kun bemærke, at det forekommer mig at være overordentlig lidet, og det var naturligvis for den store Mæsse Regnskaber, som foresaldt under Krigen, og den forøgede Tjeneste altfor lidet. Imidlertid skal det, naar Freden indtræder, ikke blive opført for mere end tidligere; men jeg maa forbeholde mig, naar den Tid kommer, da at foreslaae Thinget hvad jeg anseer for et billigt Bederlag for denne Mand's Arbejde.

Under Nr. 8 hedder det: „De ved Baccancer og Udcommandoer ved Divisionerne bevirkede Besparelser bør i Overlaget opføres til Indtægt; de Udgifter, som heraf udredes, bør føres i Linien.“ Det beroer aldeles paa Eventualiteterne, og da Budgettet blev affattet i Juli forrige Aar, var det ikke muligt at have nogen bestemt Mening derom; og det vilde saaledes ikke have ført til Noget, om man havde opført det som Indtægt, thi da vilde det have været en Versur, idet det muligen 2 Gange vilde være blevet opført som Indtægt. Under Nr. 9 hedder det: „Alle Ordnonnantøsgodtgjørelser bør bortfalde ved Baccancer i de Embeder, som de nu ere tillagte. Jeg maa her tillade mig at gjøre opmærksom paa, at der har fra tidligere Tid været tilstaaet alle Officierer Oppassere, hvilket jeg vil indrømme, var en stor Misbrug, idet saadanne Folk ikke burde staae i Tjenesten, som ikke havde andet at gjøre end at være Oppassere. Det blev affattet i 1811, da blev det bestemt, at alle